

KAPITOLA 4.

VŠECHNO, CO JE ZLATÉ

Matilde se proplétá mezi stánky trhu na náměstí Čiré vody. Dřív sem chodívala s babičkou a usmívala se na stánkaře, dokud jí nedali něco sladkého nebo lesklého. I teď se na ni usmívají, ale v ní to nenavozuje takový klid, v jaký doufala.

Trh se hemží lidmi a dnes odpoledne je vlhké horko, z něž jí po zádech stéká potůček potu, na tom však nesejde. Je fajn být na chvíli mimo matčin dohled. Od incidentu, jemuž se rozhodla přezdívat Letino fiasko, uplynuly dva dny a dnes je to poprvé, co jí matka dovolila vyjít z domu. Matilde se jí snažila přesvědčit tím, že když je ten fanatik po smrti, nemůže tomu, kdo ho vyslal, prozradit jejich totožnost. Nepomohlo to – všichni jsou pořád stejně nervózní.

Svolila k tomu, aby s ní v diskrétní vzdálenosti šli dva tělesní strážci sloužící rodu Dinatrisů. Oni ji na rozdíl od matky nepokárají za to, že jí na veřejnosti nebo že se směje moc hlasitě. Ne že by jí teda bylo zrovna dvakrát do smíchu. Před ostatními dívkami předstírá, že už tu noc pustila z hlavy, ale ve skutečnosti se jí o onom příšerném muži na podlaze Sayerina pokoji neustále zdají zlé sny. V nich svými prsty popadne její masku Čížka, strhne ji a odhalí její tvář. *Vidím tě.*

Zavrtí hlavou a představu zažene.

Navrátí svou pozornost k prodejním stánkům a začne si prohlížet, jaké poklady skýtají: krajky z Toulna, šperky s kameny z Thirsku, aromatické čaje z Kalistánu, pronikavě vonící koření a parfémů z Dálnav. V dnešní době tu samozřejmě nepořídí nic magického. Pamatuje si, jak to vypadalo ještě před prohibicí, kdy trhovci prodávali lektvary, po nichž člověku na celý večer narostl plnovous, nebo které zajistily, aby ten, kdo jej vypil, zůstal úplně suchý za deštivé noci. Dnes už tu však nic takového nekoupí. Kdyby někoho chytili s pokoutní magií, nejspíš by přišel o veškeré zásoby a musel se podrobit vyšetřování. Nikdo se neodvažuje podobné zboží prodávat na veřejnosti.

Matilde se zastaví u stánku plného kbelíků s květinami. Jelikož v Simtě není žádný obecní park ani žádná zeleň, jsou takové květiny luxusním zbožím a symbolem vysokého postavení. V mysli vyjmenuje jejich názvy: estalka, stračka, lilie křídlatá. Ta poslední je květinovým symbolem jejich rodu, okvětní lístky připomínající křídla má světlé a krásné. Jednu z nich vezme do prstů, přičichne si, avšak skrze její sladkou vůni ucítí ještě něco jiného. Někdo zapálil kadidlo a to páchne kouřově, spáleně a něco jí připomene...

Po páteři se jí plíží nepříjemný pocit.

Vidím tě.

Ozve se zařinčení a Matilde leknutím nadskočí, srdce jí divoce buší.

„Dávej pozor, Basile!“

Matilde se otočí za známým hlasem. Patří Brix Magnaové, která se mračí na malého chlapce a hromádku plechů na pečení válejících se na zemi. Nic to nebylo, jen plechy na pečení. Zhluboka se nadechne a domlouvá svým nervům, aby se uklidnily.

„Dobrý den, Brix.“

Žena se zeširoka usměje. „Krásné ráno, mladá lady Dinatrisová. Vy jste snad den ode dne krásnější.“